

ת"פ 15814/03/17 - מדינת ישראל נגד רפאל בודה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15814-03-17 מדינת ישראל נ' בודה

בפני כב' השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), מר
דוד לנדאו, מתמחה
נגד
רפאל בודה ע"י ב"כ עו"ד שלום בן שבת
המאשימה
הנאשם

החלטה

בפני בקשה להורות על ביטול כתב האישום כנגד הנאשם בטענה של הגנה מן הצדק.

כתב האישום

1. ברקע לבקשה, כתב אישום שהוגש כנגד הנאשם ומייחס לו עבירה של התפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. בכתב האישום מצוין כי עובר ליום 9.02.17 התקיימו הפגנות במקומות שונים בארץ, במחאה על מעצרו של סרבן גיוס מהעדה החרדית. במסגרת זו, הכריזה קבוצה במגזר החרדי על הפגנות בירושלים, במטרה לשבש את הסדר הציבורי ולחסום את התנועה בעיר במספר מוקדים, וביחוד בעורקים ראשיים של התחבורה הציבורית בעיר.
3. בהמשך לתיאור האמור, נטען כנגד הנאשם, כי ביום 9.02.17 בשעה 15:15 לערך, החלה התקהלות של קבוצה מהציבור החרדי בצומת בר אילן בירושלים, כאשר מאות מפגינים חוסמים את נתיבי התחבורה בגופם. נטען כי מדובר בהתפרעות וכי הנאשם השתתף בהתפרעות זו.
4. עוד נטען, כי המשטרה כרזה לציבור המפגינים, שמדובר בהתקהלות בלתי חוקית ודרשה מהם לעלות חזרה למדרכות ולהתפזר. נטען כי, על אף הוראות המשטרה, המשיך הנאשם לעמוד על הכביש, לרקוד ולהפריע לסדר הציבורי ולחסום את תנועת כלי הרכב בצומת.

טענות הנאשם

5. ב"כ הנאשם ביקש להורות על ביטול כתב האישום בטענה של הגנה מן הצדק וזאת נוכח אכיפה בררנית. לדבריו, בתקופה הרלוונטית לאישום, התקיימו הפגנות של קבוצות מחאה שונות ברחבי הארץ, דוגמת: "הנכים", "עובדי רשות השידור" ועוד, אשר חדשות לבקרים חסמו צירי תנועה בינעירוניים ועירוניים כאחד, שעות ארוכות מידי יום. לדבריו, בכל הפגנות אלו לא נקטו רשויות האכיפה בסנקציות כלשהן, בניגוד לדרך בה נהגו כלפי מפגינים המשתייכים למגזר החרדי.

6. ב"כ הנאשם ציין, כי פנה אל הממונה על חופש המידע במשטרת ישראל לפי הוראות חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "הממונה") וביקש להעביר לעיונו מידע בדבר התנהלות המשטרה בהפגנות שפקדו את המדינה, ובפרט בהפגנות בהן פעלו המפגינים לשבש את אורח החיים התקין של האזרחים כחופש התנועה וכיוצ"ב, בין היתר בדרך של חסימת צירי תנועה, עירוניים ובין עירוניים.

7. המידע שנתבקש כלל מענה לשאלות הבאות:

א. האם משטרת ישראל פעלה לעכב או לעצור את מי שפעל בניגוד לחוק במסגרת ההפגנות, אם בשל היותו מעורב בהפגנה בלתי חוקית ואם בשל העובדה כי חסם בגופו ו/או רכבו צירי תנועה ושיבש את התנהלות החיים התקינה של אזרחי המדינה, והאם מי מבין העצורים שהם במעצר לילה והאם הובא בפני שופט.

ב. האם בעקבות מעצרו של מאן דהוא ממשותפי הפגנות אלו הוגש כתב אישום כנגדו, ואם כן, אלו עבירות יוחסו לו.

ג. האם במסגרת הפגנות אלו חולקו למפגינים או לפורעים דוחות מכל סוג שהוא.

8. הממונה ענה לב"כ הנאשם - בטבלה - בה פירוט של הפגנות בהן נחסמו צירי תנועה שהתקיימותן פורסמה באמצעי התקשורת ומתן תשובה לשאלות ב"כ הנאשם בהתייחס להפגנות אלו.

9. לטענת ב"כ הנאשם, מהמידע עולה כי המאשימה נוקטת מדיניות אכיפה בררנית כנגד הנאשם ושכמותו המשתייכים לבני העדה החרדית, אך בשל הערכים בהם הוא מחזיק. בעוד שמשטרת ישראל ורשויות האכיפה לא נקטו בכל צעדי חקירה או אכיפה, כנגד קבוצות אחרות של מפגינים אשר ביצעו את אותם מעשים בדיוק אך בשל ערכים אחרים, וזאת על אף שיש בידיה ראיות חותכות לכך, כן ננקטו צעדי אכיפה כנגד הנאשם ושכמותו. אכיפה זו מחייבת, לטענתו, את ביטול כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם.

10. טענה נוספת הייתה בפי ב"כ הנאשם לפיה, הנאשם הופלה גם בתוך המגזר החרדי עצמו, שכן לדבריו קיים "נוהל" לפיו באירועים דומים של הפגנות על רקע מה שמכונה "חוק הגיוס", ובהן נעצרו קטינים ובגירים כאחד, לא הוגשו כתבי אישום כנגד המשתתפים, אלא ניתן להם דו"ח לתשלום קנס על סך של 1,000 ₪ בגין עבירה של שימוש בדרך שלא כדין, עבירת תעבורה לפי סעיף 151(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

11. להשלמת התמונה יצוין כי בעניין זה טענה המאשימה בתחילה (במסגרת תגובה בעל פה לבקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי") כי לא קיים נוהל כזה. לאחר מכן במסגרת תגובה שהגישה בכתב ציינה כי קיים מסמך שעניינו "מדיניות באשר למתן דוחות תעבורה באירועי הפס"ד ב'מרחב ציון'", אותו צרפה לתגובתה. בהתאם למדיניות זו שפורטה במכתבו של סנ"צ דורון בנאמו, ק' אח"מ במרחב ציון, ככלל, ההחלטה באם לתת דוחות תעבורה למפירי סדר או לפעול בהליך פלילי כנגדם, מסורה לפיקוד המרחב כשהנסיבות משתנות בהתאם למשימות בשטח ולקיומם של אירועים נוספים במקביל.

12. עם זאת צוין על ידי סנ"צ בנאמו כי במקרים בהם ניתנו דוחות תנועה למפירי סדר לכלל המגזרים היה מדובר במקרים של:

1. ריבוי מעורבים (מאות) מפירי סדר ברף נמוך.

2. הפרות סדר ברף הנמוך ביותר (חסימת צירים לפרקים).

3. חסימת צירים לא משמעותיים (לא עורקי תחבורה מרכזיים ולא חסימת תוואי הרכבת).

13. לצד זאת צוין, כי ברוב המקרים ננקט הליך פלילי בדרך של הגשת כתב אישום ולא ניתן דו"ח בהליך תעבורתי. כן צוין, כי לא קיים נוהל משטרתי המגדיר מתי ניתן לתת דוחות תעבורה ומתי לא.

טענות המאשימה

14. בתגובה, טענה המאשימה כי הנאשם לא הרים את הנטל להוכיח קיומה של אכיפה בררנית. לדברי ב"כ המאשימה, המאשימה, ככל רשות מנהלית נהנית מחזקת החוקיות והתקינות, ועל המעלה טענה לאכיפה בררנית להפריך חזקה זו. נטען, כי המידע המפורט בתגובת הממונה אינו מספיק להרמת נטל זה שכן לא הוכחה "קבוצת שוויון" ולא הוכח פער אכיפתי בין שתי (או יותר) קבוצות שוויון. הנאשם לא הוכיח כי מדובר באכיפה בין בני אדם דומים במצבים דומים לשם הצגת מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר ואף לא מתוך שרירות גרידא.

15. ביתר פירוט נטען, כי המידע שמסר הממונה מתייחס להתנהלות המשטרה בלבד ולא ניתן להסיק מהנתונים דבר אודות התנהגותם של המפגנים באותן הפגנות אליהן התייחס הממונה. בין היתר לא הוכח כלל אם אותם מפגנים ביצעו עבירות כלשהן במסגרת אותן הפגנות, ולא הוכח אם מדובר בהפגנות בלתי חוקיות. לעומת זאת, בעניינו של הנאשם מדובר בהתפרעות שחלק ממשתתפיה, ביניהם הנאשם, ביצעו עבירות. עוד נטען כי לא ניתן לדעת מה היה ההיקף של כל הפגנה, האם ניתנה הוראת פיזור למפגנים, ומה הייתה התייחסות המפגנים לאנשי אכיפת החוק, למשל, האם הם הזדהו בפני השוטרים. מהמידע גם עולה, כך נטען, כי בחלק מההפגנות עוכבו ונעצרו מפגנים ולכן לא ניתן לטעון כי לא התקיימו כל הליכי אכיפה. אי הגשת כתבי אישום כנגד אותם מפגנים יכולה להיות נעוצה בסיבות רבות, כהעדר ראיות, דלות ראיות, התנהגות שאינה עולה לכדי עבירה פלילית וכיוצ"ב. הוכחת כל אלו נטען, רובצת לפתחו של הנאשם.

16. המאשימה הוסיפה וטענה כי גם אם היה מוכח שמפגינים מסוימים בהפגנות מסוימות התנהגו בדומה לנאשם, ואף אם היה מוכח כי בהפגנות בהן השתתף הוא עצמו, היו אנשים שהתנהגו בדומה לו, ולא הוגש כנגדם כתב אישום, אין מקום לקבלת הטענה לאכיפה בררנית. זאת בשם לב להלכה כי אכיפה חלקית אינה אכיפה בררנית.

17. על כל אלו נטען כי הסעד של ביטול כתב האישום הוא סעד קיצוני שבית המשפט ינהג בו רק במקרים חריגים וכשלא ניתן לרפא את הפגם באמצעי מתון יותר, בהתאם למבחן שלושת השלבים שנקבע בהלכת **בורוביץ'** (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ'**, פ"ד נט(6) 776 (2005), להלן: "עניין בורוביץ"). במקרה זה, נטען, הנאשם לא צלח אפילו את השלב הראשון, שכן הוא לא הוכיח כי נפל פגם כלשהו בניהול ההליך נגדו. גם השלב השני לא התקיים, שכן אין כל פגיעה בתחושת הצדק וההגינות בהגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי. ובכל מקרה, בהתאם לשלב השלישי, אין מקום לנקוט בצעד הקיצוני של ביטול כתב האישום השמור למקרים חריגים ביותר. מה גם, שבעבירה בה הואשם הנאשם, קיים אינטרס אכיפתי גבוה ומובהק. מדובר בעבירה המבוצעת חדשות לבקרים, בעטיה לעיתים משותקות חלקי עיר שלמים ויש בכך פגיעה במרקם החיים במרחב הציבורי וביכולת גורמי אכיפת החוק לבצע את מלאכתם.

18. לדברי המאשימה, כל טענותיה להעדר אפליה בעצם הגשת כתב האישום, נכונים גם ביחס לטענה הנאשם לפיה הופלה בכך שהוגש נגדו כתב אישום והוא לא אך קיבל דו"ח בהתאם למדיניות חלוקת דוחות בהפגנות מקבילות.

19. לצד זאת, בתגובתה הבהירה המאשימה, כי נוכח טענות הסנגור היא בחנה את עניינו של הנאשם ביחס למדיניות המפורטת במכתבו של סנ"צ בנאמו, והיא תוכל להסכים לתיקון כתב האישום, באופן שסעיף האישום יומר מעבירת התפרעות לעבירת תעבורה לפי סעיף 151(א) לתקנות התעבורה שהעונש בצידה הוא קנס בסך של 1,000 ₪ בדומה לדוחות אליהם התייחס מסמך המדיניות. המאשימה ציינה כי "הצעה ברוח זו לסיים הליך זה בהרשעה בעבירה לפי תקנה 151 לתקנות התעבורה, הועברה אל ההגנה". בתגובה מאוחרת יותר הבהירה כי לא הייתה כוונתה להסכים להמרת סעיף החיקוק בכפוף להסכמת הנאשם להודות ולהיות מורשע, אלא שהיא הסכימה לתיקון כתב האישום ללא תנאי, ולהותיר בפני הנאשם את האפשרות להודות או לכפור במיוחס לו בשם לב לסעיף האישום החדש.

דין והכרעה

20. טענת הגנה מן הצדק, שטענת אכיפה בררנית הינה אחת מענפיה, קבועה כיום במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. סעיף זה קובע כי לנאשם תעמוד הגנה מקום בו "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". בפסק הדין בעניין **בורוביץ'**, שניתן עוד בטרם נחקק סעיף 149(10) האמור וההגנה מן הצדק הייתה יציר הפסיקה, נקבע כי מאחר ומדובר בתוצאה מרחיקת לכת, בית המשפט מחויב בהתייחסות זהירה במיוחד כאשר מועלית בפניו טענה מעין זו. ביטול ההליך הפלילי בשל הגנה מן הצדק יעשה רק במקרים חריגים ביותר, והשימוש בהגנה זו לביטול כתב האישום יעשה במשורה. לא כל מעשה נפסד שעשו רשויות החקירה או המאשימה יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק (ראו: ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (פורסם בנבו, 10.09.13); ע"פ 4988/08 **פרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.08.11)).

21. בעניין **בורוביץ'** גם נקבע כי על בית המשפט לבחון את קיומה של ההגנה בשלושה שלבים. האחד, זיהוי הפגמים שנפלו בהליך, ועמידה על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם. השני, מתן תשובה לשאלה אם קיום ההליך הפלילי חרף הפגמים, יפגע פגיעה קשה בתחושת הצדק וההגנות. השלישי, מתן תשובה לשאלה האם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים ביותר מאשר ביטול כתב האישום. הלכות אלו חלות גם על ההגנה מן הצדק הקיימת כיום מכוח הדין (ראו: ע"פ 5124/08 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.07.11); ע"פ 5672/05 **טגר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.10.07)).

22. כאמור, טענה לאכיפה בררנית היא אחת מענפיה של טענה להגנה מן הצדק. ואולם, נוכח המשאבים המוגבלים של הרשות, והעדר אפשרות מעשית לנהל חקירה בכל מקרה של חשד לביצועה של עבירה פלילית והגשת כתב אישום בכל מקרה בו נמצא כי קיים סיכוי סביר להרשעה, נקבע כי לא כל אכיפה חלקית היא אכיפה בררנית פסולה (ע"פ 6328/12 בעניין **פרץ**). בית המשפט ציין לא פעם כי "יש לזכור כי לא כל הבחנה שבין העמדתו לדין של פלוני ובין אי-העמדתו לדין של אלמוני, יהא עניינם קרוב ככל שיהא, הינה הבחנה פסולה המהווה אכיפה בררנית. כך הדבר במקרים שבהם על-אף הדמיון שבין מעשיהם של שניים, קיים שוני אשר מצדיק התייחסות נבדלת בשאלת הגשתו של כתב אישום" (ע"פ 3667/13 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.10.2014)). אכיפה בררנית פסולה היא אכיפה המבדילה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא (בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש עיריית באר שבע**, פ"ד נג(3) 298, 305 (1999)).

23. אכן, כפי שציין ב"כ המאשימה, הכלל הוא, כי למאשימה, ככל רשות מנהלית, עומדת חזקת התקינות המנהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין, כל עוד לא הוכח אחרת. על מנת להפריך חזקה זו, לא ניתן להעלות טענה לאכיפה בררנית כטענה בעלמא או בהעלאת סימני שאלה בלבד. על הטוען לה מוטלת החובה להניח תשתית עובדתית המתאימה כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתונים הרלוונטיים שווים (ע"פ 8551/11 **כהן סלכגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.08.12); ע"פ (מחוזי-חי') 12713-04-14 **אופנהיימר נ' המועצה האזורית מנשה** (פורסם בנבו, 30.04.14); תפ"ח (מחוזי-חי') 22427-06-14 **מדינת ישראל נ' בוחדנה** (פורסם בנבו, 19.11.14)).

24. עם זאת, מאחר והמידע הדרוש כדי להקים את המסד העובדתי להוכחת הטענה של אכיפה בררנית מצוי דרך כלל בידי התביעה ולא בידי הנאשם, שכן היא זו היודעת את הנתונים בדבר כתבי האישום שהוגשו על ידה, או לא הוגשו, והיא זו המודעת למדיניות האכיפה הננקטת על ידה, נקבע כי כאשר מדובר בטענת אפליה, יש להקל במידת ההוכחה לכאורה הנדרשת מהנאשם להוכחת הטענה (ראו: עפ"א (ארצי) 29798-10-11 **מדינת ישראל נ' מרים עמית ויהודית** (פורסם בנבו, 22.04.13); ע"פ (מחוזי-י-ם) 30636/06 **מדינת ישראל נ' מטר** (פורסם בנבו, 19.07.07)).

ומן הכלל אל הפרט.

25. התשתית העובדתית עליה ביסס ב"כ הנאשם את טענתו לאכיפה בררנית ולאפליית הנאשם ושכמותו הוא המידע שקיבל מהממונה.

26. כבר עתה יש להסיר מהדרך את טענת המאשימה כי בדיקה שערכה במנועי החיפוש הגלויים לכל ברשת האינטרנט העלתה כי ייתכן וחלק מהנתונים בטבלה של הממונה אינם מלאים. כך למשל, נטען, כי פורסם שבהפגנה שנערכה בפתח תקוה ביום 27.05.17 נעצרו או עוכבו למעלה מעשרה מפגינים, בניגוד לנכתב בטבלה (שתובא להלן). תמוה הדבר שבתגובה בה המאשימה טוענת לחזקת תקינות המנהל, היא טוענת כי מידע רשמי שנמסר על ידי הממונה על חופש המידע במשטרה, הוא מידע שאינו נכון ושאינו תואם את העובדות.

27. יש אפוא, לבחון את טענתו של הנאשם על יסוד המידע שנתקבל מהממונה בתשובה לבקשת מידע אודות התנהלות המשטרה בהפגנות שהתקיימו ברחבי המדינה בשנים 2016-2017, וכלשון בא-כוחו בבקשה: **"בהן פעלו המפגינים לשבש את אורח החיים התקין של האזרחים כחופש התנועה וכיוצא ב, בין היתר בדרך של חסימת צירי תנועה, עירוניים ובין עירוניים"**. המידע שנתבקש כלל מענה לעיכובים ולמעצרים שנקטה משטרת ישראל כנגד משתתפים בהפגנות אלו, **בכלל זה כנגד מי ש"חסם בגופו ו/או רכבו צירי תנועה ושיבש את התנהלות החיים התקינה של אזרחי המדינה"**, האם הוגשו כתבי אישום או חולקו דוחות למפגינים או לפורעים באירועים אלו.

28. יצוין, כי ההפגנה הראשונה שנזכרת במידע שסיפק הממונה הייתה ביום 22.12.16 והאחרונה ביום 25.09.17. לא הוברר אם לאורך שנת 2016 עד למועד שלגביו נמסר המידע לא התקיימו הפגנות, או שהוחלט לתת את המידע רק משלהי שנת 2016. כך או כך, המידע מתייחס לרובה של שנת 2017, כשההפגנה, בה לפי הטענה השתתף הנאשם, הייתה בראשית חודש פברואר 2017, ועל כן מדובר בהשוואה לתקופה הרלוונטית.

29. נוכח חשיבות המידע העולה מתשובת הממונה אציג את הטבלה בשלימותה:

הפגנה	האם היו עצורים/מעוכבים? כמה? ובאיזו עילה?	האם העצורים שהו במעצר לילה או הובאו לשופט?	האם הוגשו כתבי אישום?	האם נרשמו דוחות תנועה למפגינים?
22/12/16 בצומת כפר יהושע	לא	לא	לא	יובהר, כי לאחר הידברות בשטח עם המפגינים שסירבו להזיז את רכבם מסיבות של אי תקינות וכדומה, הוזזו רכביהם מהמקום וההפגנה הסתיימה ללא חריג.

לא	כל התיקים נגנזו ע"י הפרקליטות	לא	נעצרו 4 מפגינים	04/01/17 רח' קפלן ת"א (אלאור עזריה)
לא	טרם	לא	נעצרו 3 מפגינים שהובאו אל התחנה	16/03/17 שער הגיא
לא	לא	לא	לא	28/03/17 מחלף השלום (חיפה כימ')
לא	לא	לא	לא	30/03/17 עזריאלי ת"א (תאגיד "כאן")
לא	לא	לא	לא	01/04/17 עזריאלי ת"א (תאגיד "כאן")
לא	לא	לא	לא	02/04/17 צומת גהה (חיפה כימ')
לא	לא	לא	לא	03/04/17 כניסה צפונית לאשדוד (נכים)
לא	לא	לא	בהפגנה השתתפו תושבי הישוב לפיד ונוספים לשם הבעת מחאה על סגירת הצירים הראשיים ליישובם ע"י חרדים המתנגדים לגיוס לצבא ואוזלת יד המשטרה בטיפולם בחסיונות אלו. ההפגנה אושרה לאחר שהוגשה בקשה רשמית וניתנו תנאים לה ע"י תחנת בנימין. משך כל ההפגנה עוכב אדם אחד	07/04/17 כניסה למודיעין עילית
לא	לא	לא	לא	04/05/17 כניסה צפונית לאשדוד (נכים)
לא	לא	לא	לא	13/05/17 ד' נמיר ת"א (נכים)

לא	לא	לא	לא	27/05/17
לא	לא	לא	לא	פתח תקוה
לא	לא	לא	לא	02/06/17
לא	לא	לא	לא	רח' אבן
לא	לא	לא	לא	גבירול בחיפה
לא	לא	לא	לא	21/06/17
לא	לא	לא	לא	בכניסה
לא	לא	לא	לא	לנתב"ג
לא	לא	לא	לא	09/07/17
לא	לא	לא	לא	כביש 4 סמוך
לא	לא	לא	לא	לצומת בצרה
לא	לא	לא	לא	13/07/17
לא	לא	לא	לא	אשדוד דרום
לא	לא	לא	לא	(נכים)
שילי	שילי	כלל המעוכבים	עוכבו 5 מפגנים	13/08/17
לא	לא	נחקרו ושחררו	לתחנה	אשדוד דרום
לא	לא	בסיום החקירה	לא	(נכים)
לא	לא	לא	לא	14/08/17
לא	לא	לא	לא	כביש 2, מחלף
לא	לא	לא	לא	שפיים
לא	לא	לא	לא	22/08/17
לא	לא	לא	לא	כביש 2, מחלף
לא	לא	לא	לא	חבצלת
לא	לא	לא	לא	24/08/17
לא	לא	לא	לא	מחלף גהה
לא	לא	לא	לא	ומורשה
לא	לא	לא	לא	(נכים)
לא	לא	לא	לא	28/08/17
לא	לא	לא	לא	קיסריה
לא	לא	לא	לא	25/09/17
לא	לא	לא	לא	צומת יד מרדכי
לא	לא	לא	לא	(נכים)
לא	לא	לא	לא	25/09/17
לא	לא	לא	לא	אשדוד דרום
לא	לא	לא	לא	(נכים)

30. הנה כי כן, עיון במידע מלמד כי המידע מתייחס ל-23 הפגנות; באף לא אחת מהן ניתן דו"ח כנגד מי מהמשתתפים; באף לא אחת מהן הוגש כתב אישום כנגד מי מהמשתתפים. ביחס להפגנה אחת בעניינו של אלאור עזריה שהתקיימה ברח' קפלן בתל אביב נרשם כי "כל התיקים נגנזו על ידי הפרקליטות" (באף לא אחד מהמקרים נותר מי מהמפגנים לילה במעצר ורק בשתיים מהן נעצרו 3 או 4 מפגנים ובשני מקרים עוכבו מפגנים, במקרה אחד אדם אחד ובמקרה אחר 5 אנשים).

31. כאמור, המאשימה טענה כי לא הוכחה "קבוצת שוויון" ולא הוכחה התנהגות המפגנים באותן הפגנות. יש לדחות טענה זו. בסיס ההשוואה ברור ומפורט, ואין אלא לחזור עליו פעם נוספת - הפגנות "בהן פעלו המפגנים

לשבש את אורח החיים התקין של האזרחים כחופש התנועה וכיוצ"ב, בין היתר בדרך של חסימת צירי תנועה, עירוניים ובין עירוניים". המידע מתייחס להגשת כתבי אישום או דוחות כנגד משתתפי הפגנות אלו, ובכללם מי ש"חסם בגופו ו/או רכבו צירי תנועה ושיבש את התנהלות החיים התקינה של אזרחי המדינה", כלשון הבקשה. המעשה המיוחס לנאשם בכתב האישום דומה לחלוטין למידע שנמסר ומתייחס להפגנות מהסוג האמור, שכן כך לשון כתב האישום: "התקהלות של קבוצה מהציבור החרדי בצומת בר אילן בירושלים, כאשר מאות מפגינים חוסמים את נתיבי התחבורה בגופם. הנאשם השתתף בהתפרעות". לנאשם מיוחס המעשה הבא: "על אף הוראת המשטרה, המשיך הנאשם לעמוד על הכביש, לרקוד ולהפריע ולחסום תנועת כלי הרכב בצומת".

32. בכך הרים הנאשם את הנטל המוטל עליו להוכיח את המסד העובדתי לטענת האכיפה הבררנית. ככל שהמאשימה סברה כי אין מדובר באירועים המשותפים לאותה "קבוצת שוויון", בשל כך שהתנהגות הנאשם הייתה שונה לחומרא מהתנהגות המפגינים ב-23 ההפגנות שצוינו, אם באשר לדרך ההפגנה, אם באשר למיקום ההפגנה, אם מכל טעם אחר, היה עליה להציג בפני בית המשפט הבחנה זו. מידע זה, בפרט בשים לב לכך שלא הוגשו כתבי אישום באותן הפגנות, אף לא באחת מהן, מצוי בידי התביעה ולא בידי הנאשם. מטעם זה נקבע כאמור, כי הנטל להוכחת מסד הנתונים לאכיפה בררנית המוטל על הנאשם הוא קל.

33. במקרה זה, לא רק שהמאשימה לא הצביעה על כך שקיימת הבחנה בין מקרה זה לאותן הפגנות שיש בהן ללמד כי אין מדובר באותה "קבוצת שוויון", אלא שהמאשימה אף לא טרחה לטעון להבדלים מעין אלו ולומר כי באותן הפגנות הנסיבות היו כך או אחרת. כל שאמרה היה, כי על הנאשם להוכיח כי מדובר באותה "קבוצת שוויון". זאת, כאמור, לא ניתן לקבל. מלבד טענה בעלמא, כי אפשר שבאותם מקרים לא הוגשו כתבי אישום בשל העדר ראיות או דלות ראיות, לא הובא כל אישום לנטען. נהיר לחלוטין כי אין כל ממש בטענה לפיה באף אחת מ-23 הפגנות גדולות של חסימת צירי תנועה וצמתים מרכזיים, למצער ברובם ישנן מצלמות, לא היו ראיות מספיקות להגשת כתב אישום ולו כנגד משתתף אחד.

34. המאשימה אף טענה, כי לא הוכח כלל אם אותם מפגינים ביצעו עבירות כלשהן במסגרת אותן הפגנות, זאת כאשר המידע ביסודו מתייחס להפגנות "**בהן פעלו המפגינים לשבש את אורח החיים התקין של האזרחים כחופש התנועה וכיוצ"ב, בין היתר בדרך של חסימת צירי תנועה, עירוניים ובין עירוניים**", בדרך של חסימה בגופם או בכלי רכב צירי תנועה - מעשה המהווה, למצער, לפי הנטען בכתב האישום שהוגש כנגד הנאשם, עבירה של התפרעות, ובוודאי מעשה של שימוש בדרך שלא כדין.

35. המאשימה גם יכולה הייתה להצביע ולו על מקרה דומה אחד מהפגנה כלשהי בשנת 2017, מאותה "קבוצת שוויון", בה נחסמו צירי תנועה שאינה של המגזר החרדי, בו הוגשו כתבי אישום או למצער, ניתנו דוחות כנגד מי מהמתפרעים, אך גם זו היא לא עשתה. ניתן להסיק מכך כי לא קיים מקרה שכזה ולמעשה, לא הוגשו כתבי אישום ולא ניתנו דוחות באף לא אחת מההפגנות אחרות וכפי שעלה מהמידע שנמסר על ידי הממונה.

36. ויובהר. אכן, לו היה מדובר בהפגנה עם נסיבות חמורות יותר מאשר עצם חסימת נתיבי התחבורה וההפרעה לתנועת כלי הרכב, היה צדק בטענת ב"כ המאשימה כי לא ניתן להשוות מקרה זה אל מול המידע שהציג הממונה

המתייחס להפגנות בהן "רק" נחסמו צירי תנועה. כך, למשל, בת"פ (י-ם) 30472-07-15 **מדינת ישראל נ' וייל** (פורסם בנבו, 21.02.18), להלן: "עניין וייל") נדחתה טענת הסניגור לאפליה בכך שהמשטרה נוקטת בסובלנות כנגד מפגינים בנושאים מסוימים ואינה נוהגת בסובלנות דומה כנגד ה"מחאה החרדית", שכן מדובר היה בהתפרעות שכללה השלכת אבנים וחפצים כלפי השוטרים וקריאות "נאצים" לעברם.

37. דא עקא, שבמקרה זה לפי הנטען בכתב האישום ההתקהלות כללה את חסימת הצומת ולא נטען למעשים אחרים חמורים יותר, לכל הפחות בדיוק בדומה לאותן הפגנות שבמידע אליו התייחס הממונה כפי שנתבקש. אדרבה, ייתכן שבאותן הפגנות ההתנהגות הייתה חמורה יותר, אך זאת לא ניתן לדעת שכן מידע שכזה לא נמסר. כן ניתן לומר, כי לפחות חלק לא מבוטל מההפגנות אליהן התייחס הממונה היו חמורות יותר מאשר האירוע בו השתתף הנאשם לפי כתב האישום, לפחות בהיבט של הציר שנחסם על ידי ההפגנה. צומת בר אילן בה ארעה ההפגנה נשוא כתב האישום שבפני הוא אמנם צומת מרכזי בירושלים, אך די נהיר כי חסימתו אינה שקולה לחסימת מחלף שער הגיא (הפגנה ביום 16.03.17), צומת גהה (הפגנה בעניין חיפה כימיקלים ביום 2.04.17), כניסה צפונית לאשדוד (הפגנות נכים ביום 3.04.17 וביום 4.05.17), מחלף שפיים ומחלף חבצלת בכביש 2 (הפגנות ביום 14.08.17 ו-22.08.17), מחלף גהה ומורשה (הפגנת נכים ביום 24.08.17) ועוד. לא יכולה להיות מחלוקת כי חסימת נתיבי נסיעה וצמתים אלו בכבישים בינעירוניים יש בה כדי לגרום שיבוש משמעותי יותר לתנועה בכבישים ולחיי האזרחים ולהוות סיכון תעבורתי גדול, הרבה יותר מאשר הפגנה בכביש עירוני.

38. לא נעלם ממני, כי בכתב האישום שבפני נטען כי המשטרה כרזה לציבור המפגינים להתפזר והנאשם - כך נטען - לא שעה לקריאות אלו, ומהמידע של הממונה לא ניתן לדעת אם באותן הפגנות, נקראו המפגינים להתפזר. ברם, קשה להעלות על הדעת, בשים לב למיקום ההפגנות והמשמעות החמורה של חסימת הצירים והצמתים בהם התקיימו ההפגנות (חלקם פורטו לעיל), כי המשטרה לא כרזה למפגינים לפנות את הנתיבים והצמתים. ואם יטען כי המשטרה לא עשתה זאת והתירה למפגינים לחסום את הצמתים, בכך כשלעצמו יש להצביע על אפליה.

39. הנה כי כן, עלה, כי המאשימה הפעילה את סמכות האכיפה, כנגד הנאשם שהפגין, כך לפי כתב האישום, בהפגנה של המגזר החרדי, ונמנעה מהפעלת סמכות האכיפה כנגד אחרים במקרים דומים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם. בנסיבות דנן, הגם שלא הוכח כי הדבר נעשה לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר, הרי שלמצער, משלא ניתן כל טעם לכך, מדובר במעשה שנעשה מתוך שרירות גרידא, והדבר עולה כדי אכיפה בדרנית (ראו: בג"ץ 6396/96 בעניין **זקין**). כאשר מדובר באכיפה בדרנית לא כנגד אדם אחד אלא כנגד קבוצה מסוימת הדבר פגום שבעתיים. במקרה שכזה, ברי כי אין צורך להצביע על כך שהחלטת התביעה התבססה על מידע זדוני או על שיקולים פסולים מובהקים, שכן אכיפה בדרנית מול קבוצה מסוימת היא חמורה יותר.

40. לטעמי, חומרה יתרה יש בעובדה שמדובר בעבירות שנעברות במסגרת הפגנה. זכות ההפגנה הינה "אחת הנגזרות החשובות של חופש הביטוי ומכשיר עיקרי להבעת דעות ולהעלאת סוגיות חברתיות על סדר היום הציבורי" (בג"ץ 6536/17 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' משטרת ישראל** (פורסם בנבו, 8.10.17). מדובר בזכות יסוד [ה]שייכת לאותן חירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי" (בג"ץ 153/83 **לוי נ' מפקד המחוז הדרומי של משטרת ישראל**, פ"ד לח(2) 398, 393 (1984)).

41. ברי כי אין בזכות הביטוי ובזכות ההפגנה כדי לפגוע בצורה חמורה בשלום הציבור ורכושו והצורך לשמור על הסדר והביטחון הציבורי (על האיזון בהתנגשות שבין חופש הביטוי וחופש ההפגנה מזה ובין ביטחון הציבור ושלומו, חופש התנועה והצורך בשמירה על הסדר הציבורי מזה - ראו בבג"ץ 6536/17 הנ"ל והאיזורים שם), ופשיטא כי אין בה להצדיק ביצוע עבירות דוגמת התפרעות וכיוצ"ב. גבולות הביטוי והמחאה צריכים להיעשות על פי דין.

42. ברם, כאשר מדובר באכיפה בררנית מכל קבוצה מסוימת בעבירה של התפרעות תוך כדי הפגנה, כאשר מול קבוצה אחת המוחאת על ערכים החשובים בעיניה, משתמשים באכיפה הפלילית, ומנגד כנגד קבוצות אחרות המוחאות נגד ערכים החשובים בעיניהן, אין משתמשים באכיפה הפלילית, מדובר בפגיעה חמורה יותר בערך השוויון. במקרה שכזה ניתן לבסס את הפגיעה בשוויון, גם מבלי להוכיח שיקול זר, הפליה מכוונת או חוסר תום לב מצד הרשות (ראו: ע"פ 70095/08 (מחוז-ת"א) **מדינת ישראל נ' אור** (פורסם בנבו, 7.09.09)). פשיטא כי במקרה שכזה לא ניתן לטעון כי מדובר באכיפה חלקית ולא בררנית.

43. לא יכולה להיות מחלוקת כי על רשויות המנהל לשמור על עקרון השוויון. מדובר בעיקרון יסודי שהוא "מנשמת אפו של המשטר החוקתי של כולנו" (בג"ץ 98/69 **ברגמן נ' שר האוצר**, פ"ד כג(1) 698, 693 (1969)). כל אדם זכאי לכך שהחלטת הרשויות בעניינו תתקבל מתוך יחס של שוויון כלפיו, ומשכך החלטה מפלה היא החלטה פסולה (בג"ץ 637/89 **"חוקה למדינת ישראל" נ' שר האוצר**, פ"ד מו(1) 191, 202 (1991)). בית המשפט חזר לא פעם על הנזקים הגלומים באכיפה בלתי שוויונית. כך נאמר כי: "אין לך גורם הרסני יותר לחברה מאשר תחושת בניה ובנותיה כי נוהגים בהם איפה ואיפה. תחושת חוסר השוויון היא מהקשה שבתחושות. היא פוגעת בכוחות המאחדים את החברה" (בג"ץ 953/87 **פורז נ' ראש עיריית תל אביב יפו**, פ"ד מב(2) 309, 332 (1988)).

44. הדבר נכון בקל וחומר, שעה שמדובר בהחלטה על הגשת כתב אישום. שכן, יש לזכור כי העמדה לדין של אדם והפיכתו לנאשם בפלילים משנה את חייו. מדובר בהחלטה ש"יש לה השלכות כבדות משקל והשלכות רבות על כל תחומי חייו... עם הגשת כתב האישום משתנה עולמו, שיווי המשקל הנפשי והחברתי ממנו נהנה מתערער. הוא נתון לסיכונים חדשים. הוא נפגע חברתית. הוא נפגע כלכלית. ימיו ולילותיו אינם כתמול שלשום" (בג"צ 7357/95 **ברקי פטה המפריס (ישראל) בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 769 (1996)). להחלטה מעין זו השפעה על זכויותיו החוקתיות של האדם, שמו הטוב, חירותו, קניינו ועוד (בג"ץ 88/10 **שוורץ נ' היועץ המשפטי לממשלה** (פורסם בנבו, 12.07.10)). על כן, בבסיס השוויון בפני הדין הפלילי ניצבת ההנחה כי כל אדם העובר עבירה ייתן על כך את הדין, בלא הבדל דת, גזע, מין, השקפה פוליטית כזאת או אחרת וכיוצא באלה שיקולים חיצוניים וזרים להליך הפלילי גופו (ראו: בג"ץ 1213/10 **ניר נ' יו"ר הכנסת** (פורסם בנבו, 23.02.12)).

45. במקרה זה, כאמור, הנאשם העמיד תשתית לטענה כי בעוד שהוא הועמד לדין בשל השתתפותו בהתפרעות בה התקהלו "קבוצה מהציבור החרדי בצומת בר אילן בירושלים, כאשר מאות מפגינים חוסמים את נתיבי התחבורה בגופם" כשנטען לגביו כי "על אף הוראת המשטרה, המשיך הנאשם לעמוד על הכביש, לרקוד ולהפריע ולחסום תנועת כלי הרכב בצומת" (לשון כתב האישום); בכל ההפגנות האחרות שהתקיימו באותה שנה, וככל הנראה גם בשנה שלפניה, הפגנות מאותן "קבוצת שוויון" - "בהן פעלו המפגינים לשבש את אורח החיים התקין של האזרחים כחופש התנועה וכיוצ"ב, בין היתר בדרך של חסימת צירי תנועה, עירוניים ובין עירוניים" - הפגנות של קבוצות שאינן של המגזר החרדי כי

אם של תאגיד "כאן", חיפה כימיקלים, נכים, תומכי אלאור עזריה וכיוצ"ב, לא הוגש **ולו כתב אישום אחד כנגד מי מהמשתתפים ולא ניתן דו"ח אחד למי מהמפגינים**.

46. בנסיבות אלו, נהיר כי מדובר באכיפה בררנית של ממש ומקרה זה נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים קבלת הטענת של הגנה מן הצדק, והוא אף בא בגדרי המבחן התלת-שלבי שנקבע כאמור בעניין **בורוביץ'**, המצדיק את קבלת הטענה, עד כדי ביטול כתב האישום. כאמור, מדובר באכיפה בררנית בולטת ומשמעותית, אל מול כלל ההפגנות כולן שפורטו במידע שניתן על ידי הממונה. שנית, לא ניתן לקיים את ההליך הפלילי בצורה הוגנת חרף הפגמים שנתגלו, שכן מדובר בתחושה חריפה של חוסר צדק, לגביה נכון לומר כי "אכיפה כזאת נוגדת באופן חריף את העיקרון של שוויון בפני החוק במובן הבסיסי של עיקרון זה. היא הרסנית לשלטון החוק; היא מקוממת מבחינת הצדק; היא מסכנת את מערכת המשפט" (בג"ץ 6396/96 בעניין **זקין**) (לכן, בנסיבות העניין גם לא ניתן לרפא את הפגם בנקיטת אמצעים מתונים יותר מאשר ביטול כתב האישום, שהוא השלב השלישי בתחולת ההגנה, שכן כאמור, למעשה, המאשימה לא סתרה במאומה את המסד העובדתי המלמד על אכיפה בררנית מובהקת).

47. אמנם, מנגד ניצבים אינטרסים שונים התומכים בהמשך קיומו של ההליך, ביניהם מיצוי הדין עם עבריינים; הרתעה וענישה; ושמירה על הסדר הציבורי. ואולם, במקרה זה, בפרט בשים לב לכך שגם המאשימה הסכימה שגם לשיטתה יש להמיר את סעיף האישום לעבירת קנס לפי סעיף 151(א) לתקנות התעבורה, האיזון הנכון בין אינטרסים חשובים אלו לבין הפגיעה המהותית בשוויון וכפועל יוצא מכך בתחושת הצדק; שמירה על טוהר ההליך השיפוטי ואימון הציבור בבית המשפט, מובילים למסקנה כי יש לתת לנאשם ליהנות מההגנה של ההגנה מן הצדק, ולבטל את כתב האישום.

48. אכן, ב"כ המאשימה הפנה בסיכומיו לדברי בית המשפט בפסק הדין בע"פ 6328/12 בעניין **פרץ** כי "קביעה שיפוטית כי יש לבטל כתב אישום בגין אכיפה בררנית עשויה להביא לכך שהוראת חוק מסוימת לא תאכף לאורך זמן והכל כאשר יתכן שקיים אינטרס ציבורי באכיפתו של החוק המסוים". ואולם, חשש מפני מצב זה אינו קיים בעניינו. אין ספק שכפי שטענה המאשימה עצמה, עבירה של התפרעות המלווה בחסימת צירי תנועה ראשיים היא עבירה שתוצאותיה קשות שכן היא פוגעת במרקם החיים במרחב הציבורי. צודקת גם המאשימה כשטענה כי בשל כך קיים אינטרס אכיפתי גבוה ומובהק כנגד עבירה זו. ואולם, בניגוד להצהרות נכונות אלו, מהמידע שהציג הממונה עולה כי המאשימה היא זו שבחרה, למצער **בכל** ההפגנות בהן נחסמו כבישים אליהן התייחס המידע, לא להגיש כתב אישום אחד ולא לתת ולו דו"ח אחד. רק בהפגנות של המגזר החרדי הוגשו כתבי אישום על אף שמדובר במקרים דומים מאוד. אם סבורה המאשימה כי יש לאכוף אי ביצוע עבירות אלו של חסימת צירי תנועה בהפגנות, כל שעליה לעשות הוא לאכוף את החוק בצורה שוויונית, כלפי כלל המפגינים, יהיה הערך בגינו מפגינים אשר יהא.

49. בשולי הדברים יצוין כי במסגרת הדיון שהתקיים ביום 27.06.18 ביקשתי מב"כ המאשימה את התייחסותו לדברים שנאמרו מפי נציג המאשימה בתיק שנדון בבית המשפט המחוזי ימים ספורים קודם לכן בעניין דומה. ואבהיר.

50. בעניין **וייל**, שהוזכר לעיל, הורשע מר וייל על פי הודאתו בעבירה של השתתפות בהתפרעות שיוחסה לו בכתב אישום מתוקן. באותה התפרעות בה נטל מר וייל חלק - התפרעות שבאה בעקבות מעצר של אברך שהיה עריק מצה"ל

ומטרתה הייתה מחאה כנגד גיוס חרדים לצה"ל, בדומה לעניינו של הנאשם - הפריעו 500 איש לתנועה בנתיב תחבורה ציבורי באזור צומת הרחובות יפו וויצמן בירושלים. המתפרעים קראו קריאות נאצה כגון "נאצים", ואף יידו אבנים וחפצים אחרים לעבר כוחות משטרה שנכחו במקום במטרה להשיב את הסדר הציבורי על כנו. מר וייל השתתף בהתפרעות זו. להשלמת התמונה יצוין כי תחילה יוחסה למר וייל גם הזזת גדרות משטרה וקריאה לאחרים לעשות זאת, ואולם לאחר שמיעת העדויות ובעקבותיהן נמחקו עובדות אלו מכתב האישום ונותרה ההשתתפות בהתפרעות בלבד. על מר וייל הושת מאסר על תנאי וקנס בסך 500 ₪.

51. מר וייל ערער על גזר הדין, וביקש לבטל את הרשעתו ולהשית עליו התחייבות. בין יתר הטענות בערעור טען בא-כוחו לאכיפה בררנית בדומה לטענות שנטענו בפניי במקרה זה, אם כי באותו מקרה לא הונחה התשתית הראייתית שהוצגה בעניינו של הנאשם בפני.

52. במסגרת הדיון שהתקיים ביום 25.06.18 בערעור (עפ"ג (מחוזיים) 8319-04-18), בתשובה לשאלת בית המשפט את ב"כ המאשימה, עו"ד שגיב עוזרי, אם הוא מכיר מקרה שבו מלכתחילה מוגש כתב אישום בגין השתתפות פסיבית בהתפרעות, השיב עו"ד עוזרי כי "בתקופה האחרונה בוודאי שלא, אלא מי שנוטל חלק, כמו למשל התנהגות מסיתה. זאת על פי המדיניות של התביעה ככלל. אני אומר ככלל. יכולים להיות מקרים שיש עבר פלילי ואז כן יועמד לדין". עו"ד עוזרי הוסיף "מהתקופה האחרונה אני לא יכול להצביע על מקרה כזה". בשלב זה ציין כב' השופט אברבנאל כי התפרעות פסיבית זה דבר שקורה הרבה ולא רואים שמוגשים כתבי אישום בשל כך, ועו"ד עוזרי ציין "בית המשפט צודק". הוא הוסיף כי "אלמלא סברו השוטרים שהוא (מר וייל - א.ס.) גם נטל חלק אקטיבי, יש סיכוי סביר להניח שלא היה נעצר ואם לא היה נעצר ממילא לא היה מוגש כתב אישום. סביר להניח".

53. בשים לב לכך, שגם במקרה שבפני נטען להשתתפות פסיבית של הנאשם, ובשים לב לכך, שלמעשה, דבריו של עו"ד עוזרי תאמו את מדיניות המשטרה שעלתה מהמידע של הממונה, ביקשתי מהמאשימה את התייחסותה - כיצד מסתדרים הטענות שנטענו בעניינו של מר וייל עם הגשת כתב האישום כנגד הנאשם שבפני.

52. בתגובה טענה המאשימה כי אין מקום כלל להשוות בין עניינו של מר וייל ובדברים שטענה המאשימה בעניינו לבין עניינו של הנאשם, ומדובר "באירוע שונה לחלוטין", כדבריה. לטענתה, במקרה שבפני אין מדובר בהשתתפות פסיבית שכן הנאשם חסם את הכביש באופן אקטיבי לאחר הוראת פיזור. לעומת זאת, מר וייל לא חסם כביש בשום דרך והשתתף באופן פסיבי.

53. דא עקא, שעיון בפרוטוקול הדיון בערעור בעניינו של מר וייל מלמד כי ההתנהגות האקטיבית אליה התייחס ב"כ המאשימה באותו הליך, לא הייתה לחסימת הכביש כי אם ל"מי שנוטל חלק, כמו למשל התנהגות מסיתה" (עמ' 2 לפרוטוקול, שורה 13), או כמו באותו מקרה הזזת גדרות (שם, שורה 25). עיון בפרוטוקול מלמד בעליל כי ההתייחסות למי שאך משתתף בהתפרעות היא כהתייחסות פסיבית, ולפי הטענה לא מוגשים כתבי אישום במקרים כאלו (ורק לגבי מר וייל הוגש תחילה כתב האישום כי הראיות למדו כי הוא גם הזיז את הגדרות והסיט אחרים לעשות זאת).

54. ציינתי כל זאת, שכן אין אלא להצר על כך שהמאשימה מדברת בשני קולות ועמדה על כתב אישום זה שבפני חרף עמדתה האמורה ועל אף הטענות לאכיפה בררנית שהוכחו כאמור.

בשים לב לכל האמור, בהתאם להוראת סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מורה על ביטול האישום כנגד הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ח, 05 יולי 2018, בהעדר הצדדים.